

Pasen 27 Maart, 2016

Preek.

Kort na de kruisdood van Jezus in Jeruzalem, liepen twee mannen vertwijfeld en verdwaasd de stad uit naar Emmaus. Dood is dood, dachten zij; onze verwachtingen in de kiem gesmoord, onze hoop vervlogen. Beste mensen, ik moet bekennen dat ik mij in de afgelopen dagen herkende in die twee mannen van Emmaus. Dezelfde gevoelens van verdwaasdheid, van twijfel, van ongeloof, van kwaadheid, na de twee barbaarse terreuraanslagen in de vertrekhal van het vliegveld Zaventem en in de Brusselse metro. Een zwarte, gitzwarte dag, was het, afgelopen dinsdag. Meer dan dertig onschuldige doden, meer dan honderd gewonden. Het lukte me de hele week niet echt om mijn gedachten te ordenen. Constant de vraag in mijn hoofd: hoe kan een normaal mens zoiets toch beramen, voorbereiden en uitvoeren, dood en verderf zaaien op zo'n bizarre gruwelijke manier? En ik schreeuwde die vraag van de psalmist machteloos, boos en bijna verwijtend naar God: Hoe hebt U het toch aangedurfd de schepping in de handen van mensen te leggen? Hoe haalde U het toch in uw hoofd? U ziet toch wat er gebeurt? God, geef mij antwoord. Ik wil verder kunnen met mijn leven, ik wil licht op mijn pad.

En dat licht kwam er toen een vreemdeling op het pad van de Emmausgangers kwam en met hen opliep, en hun de ogen opengingen. Ja, God heeft maar één antwoord paraat: Op een daad van ultieme haat, van dood en verderf zaaien, heeft hij het antwoord van de ultieme liefde.

Zes en dertig jaar geleden, op 24 maart 1980, werd de aartsbisschop van El Salvador, Oscar Romero, vermoord, doodgeschoten achter het altaar. Waarom? Hij kwam op voor mensen in zijn land in een dodelijke situatie, voor de armen die geen leven hadden. Twee weken tevoren had hij nog gezegd: 'Ik ben vaak met de dood bedreigd, maar als christen geloof ik niet in de dood zonder verrijzenis. Als ze mij vermoorden, zal ik verrijzen in het volk van El Salvador.' En dat gebeurde: bij zijn begrafenis riep het volk als met één stem, het galmde door de kathedraal van San Salvador: 'presente! presente!' hij is niet dood; hij is hier; hij leeft, hij leeft in ons! Dit is een paasverhaal: 'Ik zal verrijzen in mijn volk' Het paasgeloof zegt: De dood is geen eindpunt. Het paasgeloof zegt: Zo'n leven als dat van hem kan niet kapot, nooit.

In de eerste lezing, de Handelingen v.d. Apostelen, staat een woord dat vier keer terugkomt, het woord getuigen. Petrus vertelt heel concreet hoe hij en de andere leerlingen Jezus van nabij hebben meegemaakt, over hoe Jezus met mensen omging, over zijn liefde en zorg voor mensen, vooral voor kleine mensen, over hoe geliefd Hij was bij hen, over hoe mensen in Hem iets van God zagen en Hem zoon van God noemden. 'In één woord', zegt Petrus, 'wij zijn de getuigen van alles wat hij gedaan heeft in het land van de Joden en in Jeruzalem.' 'Zij hebben Hem gedood door Hem aan een kruis te slaan'. Zij dachten, door Hem te doden, van Hem af te zijn. Maar wij leerlingen, die Hem van nabij hebben gekend en meegemaakt, wij zijn de geroepenen, zegt hij, om te getuigen dat Hij niet dood is maar leeft. Een leven als dat van Hem, zegt hij, kan niet kapot. Een leven als dat van Hem - er zijn voor mensen die in onze samenleving niet in tel zijn, niet gehoord worden, de 'stemlozen' - dat kan niet kapot, nooit. Hij leeft. Hij is springlevend. Je moet het gewoon willen zien.

Overal leeft Hij, waar mensen proberen te leven zoals Hij; overal waar mensen zich aangesproken voelen door de verhalen over Hem, door zijn idealen; overal waar mensen spreken en handelen zoals Hij deed, zodanig dat mensen, die eerst gebogen liepen, weer fier rechtop gaan; overal waar mensen opstaan uit dodelijke situaties. Dat is Pasen! Dat is de vreugde die wij met elkaar delen op deze paasmorgen. Hij leeft! Hij is niet stuk te krijgen. Ik wens ons toe dat ook wij als gemeenschap dit in onze tijd met verve beleven en uitdragen. Moge het een Zalig Pasen zijn voor ons allen!